

Net als Bibi's moeder bemoeide tante Bernadette zich overal mee. Met een ingebakken angst voor alles wat vreemd was, vastgeroest in gewoonten en getemperd door Belgische bescheidenheid. Ze waren nooit uit de band gesprongen, hielden zich braaf aan de maatschappelijke codes. Vooral Bernadette speelde haar leven lang de voorbeeldige echtgenote, zich volledig wijgend aan het huishouden en de zorg voor haar veeleisende echtgenoot. Tot ze op haar zevenenzestigste ontdekte dat ze tekentalent had. Oom Gaston was plotseling overleden en tante hield zeeën van tijd over. Uit verveling begon ze te schetsen. Eerst saaie portretjes, nagetekend van foto's. Maar steeds vaker trok ze willekeurige strepen en lijnen die tot haar eigen verrassing iets voorstelden.

Een kleine galerie in haar buurt toonde interesse en niet lang daarna een grotere in het centrum van Brussel. Tijdens de opening stond ze te midden van haar werk, in zichzelf gekeerd en alle aandacht ontwijkend. Bezoekers die haar wilden aanspreken negeerde ze met een onverschillige blik. Af en toe wenkte ze Bibi bij zich en vroeg hoe ze het vond gaan. Bibi probeerde haar te stimuleren op wat mensen af te stappen, maar ze was niet in beweging te krijgen. 'Er valt niets te zeggen, filleke. Het is wat het is en als ze het willen, dan staat daar de galeriehouder.'

Er werd niets verkocht, de hele expositieperiode lang niet. Haar tante sprak er niet over en Bibi ook niet. Daarna schonk Bernadette haar een tekening.

'C'est pour toi', had ze gezegd 'zodat je altijd aan mij zult denken.'

Het was een lijdende gezichtsuitdrukking, een zelfportret. Haar ogen waren kleine streepjes, de mond ontbrak. Bibi had haar nooit gezegd wat ze erin zag. Bernadette zou het ontkend hebben, zoals haar zus Valerie elke pijnlijke waarheid ontkende. Na die ene expositie had Bibi geen tekening meer van haar gezien.

In feite had Bibi twee moeders. De tweeling sprak en zij luisterde. Maar omdat Bernadette al zo weinig had in haar leven, wilde Bibi haar die rol niet afnemen. Ze had nooit enig verschil tussen Bernadette en haar moeder ontdekt. Ze leken niet alleen sprekend op elkaar, ze leidden ook identieke levens, beheerst door de dogma's uit hun jeugd.